

gospodarsko poslopje in od tega za par korakov zopet tretjega soseda in tako naprej. Ko bi bil od juga veter pihal in ko bi toliko ljudstva od vseh strani ne bilo prihitelo na pomoč, spremenila bi se gotovo bila cela vas v pepel. Torej si v dolžnost štejem, da v imenu prebivalcev cele vasi izrekam vsem onim, kateri so kolikor toliko pomagali, da nas ni zgorej omenjena nesreča zadela, najgorkejšo zahvalo in sicer s to iskreno željo, naj Vas Bog vse in vsakega obvaruje take in enake nesreče. Bog plati in srčni pozdrav vsem, katere ta zahvala zadeva! Z Bogom!

Ant. Čirič,
občinski predstojnik.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Njega veličanstvo, svitli cesar pelje se v nedeljo dne 3. julija, v Mariboru po 6. zvečer, v Pulj na Adrijanskem morju. Ondi bodo dne 5. velike vaje c. kr. mornarice. Dne 6. pa izpusté novo vojno ladijo, „cesarjevič nadvojvoda Rudolf“. v morje. Na večer pa se vrne svitli cesar v Ischl. — Vlada pripravlja postavo, ki ima krošnjarstvo djati v ožje meje. Taka postavba dojde na večih krajih prav. — Na Dunaju je kat. šolsko društvo in snuje si že lastno katoliško učiteljsišče, kajti ono sodi, da se na sedanjih državnih učiteljsiščih ne stori nič kaj za katol. šole. — Štaj. konservativni poslanci so letos prav marljivi, ter so že na večih krajih sklicali svoje volilce, da jim razložijo, kaj so v drž. zboru za nje storili. Povsod so jim volilci izrekli svoje zapuanje. — Liberalni kmečki poslanec, gospod Wilfinger, pa je svoje poslanštvo za Gornještajarsko odložil, mož je menda izprevidel, da kmet in liberalizem ne gresta vkup. — Koroško veliko posestvo si je izvolilo na mesto grofa Thurna Leop. barona Aichlburg-Labia za poslancu. Baron vleče z liberalci. — V Zeležni Kapli začne se jeseni šola za pletarstvo in pletarstvo utegne ubožnim prebivalcem s časom postati koristno. — Koroški Slovenci nimajo nobenega zastopnika v drž. zboru, za to pa govorijo drugi slov. poslanci krepko za nje. Sedaj se jim pa prireja pismena zahvala od strani zapuščenih Korošcev. — V nedeljo, dne 3. julija odkrije se v Kamni gorici na Gorenjskem spominjska plóšča pok. slov. pesniku in politiku, dr. Lovru Tomanu. Ob enem bode ondí velika ljudska veselica. — V Leskovcu pri Krškem dobodo novo pošto, toda ona ni vsem po volji, ker nima človek daleč na Krško. — V vinogradih pri Gorici se prikazuje strupena rosa. — Skof iz Dijakova, J. J. Strossmayer, biva sedaj v Gorici ter ostane ondí delj časa. — V Krnu na Primorju je ubila dne 16. t. m. strela dve kravi, pastirja pa je le omamila, a iz črevljev mu je potegnila vse žreblje. — Občni

shod družbe sv. Cirila in Metoda bode dne 3. julija v Trstu in pripravlja se za večer velika veselica na korist družbe. — Hrpeljska železnica se odpre 5. julija. Postaja še ima v Trstu le nemški in laški napis. — Na Hrvaškem je sedaj sicer mirno a ljudem ne gre v glavo, kako je v pravni državi mogoče tako nasilje. Prej ali slej pa se bode to Madjarom vračalo. — V Krakovu biva sedaj cesarjevič Rudolf s svojo prevzvišeno soprogo. Ljudstvo ju je potoma in v Krakovu z velicim navdušenjem vzprejelo. Iz Krakova pojmeta še dalje v notranja mesta Galicije.

Vunanje države. Na Dunaju biva sedaj srbski kralj Milan. Kakor se kaže, je kralj ondí v političnih zadevah. Z Dunaja se bojda ne poda, kakor druga leta, v Gleichenberg, ampak pride naravnost domov. Minister Ristić ugovarja temu, da je on sovražnik Avstrije, ne pa temu, da je prijatelj Rusije. Ali pa gre oboje vkup, o tem so si ljudje v dvomih. — Turčija se sedaj ukvarja bolj, kakor kedaj s vprašanjem, kako se naj spravi red v Bolgarijo. Posebna komisija turških velikašev razpravlja to vprašanje ali ni upanja, da ga reši. Za to je treba več stvari in Turčija nima nobene v svoji lasti. — Pogodba z Anglijo gledé Egipta še ni v veljavi ter si je sultan ne upa podpisati, kajti Rusija in Francija ste zoper pogodbo. — Meje med Turčijo in Črnogoro še niso vrejene in pravi se, da dela v tem turška komisija vedno novih ovir. Nazaj pa menda vendar le ne dobi Turčija unih krajev ali ka-li? — Nemški cesar šteje že nad 9 križev a godí se mu gledé zdravja še bolje, kakor sinu, princu Fridriku Viljemu. Leta čuti, da mu v grlu raste goba in če mu je zdravnik ne odpravi, bode goba princu po času sapo zaprla. — V Lipsiji so obsodili več alzaških mož, češ da so rovarji zoper nemško cesarstvo. Vsled te obsodbe se netilo le množi za vojsko med Francozi in Nemci. — Belgija dobi sedaj dve novi postavi, ki ste delalce na ljubo. — Na Angleškem so še vedno svečanosti za 50letnico kraljice, škoda, da se jih kat. Irci ne morejo s pravim veseljem vdeležiti. Na občinskih poslopih so pri njih vihrala črna bandera. — Francoska zbornica je pritrdila vladi, da mora vselej vsak Francoz dati krvni davek, t. j. postati vojak, ako le ima ravne ude. Iz Pariza in sploh iz francozkih tal izženó, če ostane pri tem, k malu vse nemške delalce. — V Rimu in v Genovi so bile dopolnilne volitve v občino. Kat. stranka je na obeh krajih zmagala in sedaj je velik strah med liberalci, da bi katoličani tudi pri volitvah v drž. zbor kje ne zmagali. Po tem se ve, da bi bil konec doslenjih neverskih postav. — Sv. Oče v Rimu bodo kmalu poslali pismo kršč. vladam, v njem pravijo, da se noben papež ne more odreči pravici do cerkvene dr-

ževe. Brez nje torej ni mogoča sprava s kraljem Umbertom. — Priprave za zlato sv. mešo sv. Očeta so na vseh krajih sveta in kakor je sedaj podoba, je zanimanje za nje splošnje. — Iz južne Amerike pošilja se letos več kave, kakor druga leta in kar je novó, pošilja se v mošnjicah. Leté dajo pa se tudi pripraviti za kavo. — Hmelja so dobili lani v Ameriki malo, tedaj pa si ga naročajo v Evropi, vendar pa ni upanja, da se mu pri nas vzdigne cena.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Se ni bil dolgo anbaredski župnik, ko mu pride nekega dne nek gospodar in oče večih otrok svoje nevolje tožit ter svetá iskat, ker mu je sodnija pretila kmetijo zarubiti.

Župnik je premišljeval, kako bi trpinu pomagal; dolg je bil namreč znaten, a župnik ni gleštal beliča. Na to je odprl vrata, ki so držala na dvorišče, je kmetu pokazal sedlo, ki je pri konjskem hlevu ob steni viselo ter reče kmetu: „Vzami sedlo, to je edini svet, ki ti ga v tem hipu dati zamorem“.

Kmeta gospoda debelo gleda, menéc, da se župnik hočejo ž njim šaliti, a ni se upal, da bi svojo nevoljo gospodu pokazal.

„Vzami sedlo“, je vnovič rekel župnik, „in obsedlaj ž njim konja, ki se tam na travniku pase in jahaj v mesto, kjer je danes živinski sejem in prodaj konja s sedlom vred, in konec bode tvojih zadreg.“

Zdaj kmet ni mogel prestopiti, bil je celo zmešan. Klobuk je vrtel v roki in ni vedel, bi se li pokrtil ali bi ga djal pod pazduho in se je prijel zdaj za glavo, zdaj za brado; iskal je namreč besedo, katero bi odgovoril na župnikov predlog. Ko je slednjič našel besedo, ki mu je bila globoko v goltanec zabegnila, je hotel začeti ugovarjati; toda župnik mu je besedo presekal ter djal: „Konj je moj, jaz ti ga podarim, amen!“

Zdaj je kmetu srce veselja zaigralo in njegove oči so kar sijale tje na sedlo. „Gospod, kako vam zamorem za toliko dobroto zahvaliti?“ „Tako, da tiho deneš kakor zemlja, da nikdo besedice ne izvé tega, kar se je med nama godilo. Ako pa le eno črhneš, pošljem ti beriča na glavo, slednji krajcar bi mi moral povrniti.“

Za nekaj časa pride oče, doktor Peyramale, svojega sina obiskat. Župnik svojemu očetu vsakokrat pot zastopi, kedar se meni proti hlevu napotiti. „Kako ti pa konj kaj služi?“ vpraša oče. Župnik na vso silo kašlja. „Kaj pa mi tako suho kašljaš?“ „Oče, ni nič hudega, časih mi tako pride, samo časih.“ „Tedaj, kako se konj ponese?“ „Dobro oče, siló dobro! Oni

tjeden je tijan v mesto bežal in še niti nisem videl, da bi se bil potil.“

Oče župnika slednjič pred seboj do hleva pririva. „Oho, kje pa je konj?“ „Veste oče, konj se navoli v hlevu stati.“ „Pa na travniku ga tudi ne vidim?“ Župnik je obračal jezik, a obrniti ga ni mogel. On, ki je sicer vselej pravo pogodil, a danes mu je popolnem zareklo. Oče pa je zdaj tudi vedel, po čem da je konj.

„Ti boš vse zapravil! gotovo si konja prodal in denar razdelil.“ „Oče, drugače ni bilo moči kmetu pomagati!“

Zdaj je župnik moral nekaj časa za pokoro peš hoditi, in potem mu je oče podaril drugega konja, katerega pa se je župnik na skorem na isti način iznebil, kakor prvega. Tako so v petih letih minili štirje konji iz hleva. Slednjič so rekli njegovim sorodniki, da je njihov gospod trdovraten grešnik, in da ne zasluži več milosti, in so konjenika za vselej obsodili na peško pot. „Naj bo v imenu božjem“, je djal župnik, „v nebesa se peš ležje pride, kakor pa na konju!“ (Dalje prih.)

Smešnica 26. „Utihni“, reče mož v prepiru ženi, „prosim te utihni, saj ni treba, da imaš vselej ti zadujo besedo“. — „Kaj“, odvrne naglo žena, „kaj vem jaz, kedaj si ti že zadujo izrekel!“

Razne stvari.

(Cesarjev dar.) Njega veličanstvo, svitli cesar je za novo šolo v Železni Kapli na Koroškem določil 500 glđ. iz lastne blagajnice.

(V zadevah družbe duhovnikov.) K odborovi seji družbe duhovnikov dne 3. jul. ob 11. predpoldnem v kn.-šk. pisarnici čč. gg. odbornike uljudno vabi predstojništvo.

Pri tej priliki isto predstojništvo čč. gg. družbenike opozarja, da ima po društv. prav. le odbor redno pravico „podpore priznati“ § 16, 2, to pravico pa v odborovih sejah izvršuje po § 17, ki se glasi tako-le: Za opravljanje teh poslov se shaja odbor po predsednikovem povabilu — navadno trikrat v letu (po večletni navadi: meseca marca, julija in novembra) — v prijazne dogovore. Seja se mora tudi sklicati, ako jo trije odborniki pismeno od predsednika zahtevajo.

Vloge v posebno nujnih potrebah more rešiti tudi predsednik sam po posvetovanju z denarničarjem in perovodjem, vendar pa mora v prihodnji odborovi seji svojo določbo dostojno opravičiti. Predstojništvo družbe duhovnikov.

(Odlikovanje.) G. J. Kaas, ravnatelj na c. kr. učiteljišču v Mariboru, dobil je naslov c. kr. šolskega svetovalca.

(Toča.) V nedeljo dne 26. junija je okoli 3. ure popoldne prihrula toča nad sv. Vid pri Šmarju in je precej veliko škode naredila.